

РЕШЕНИЕ

№ 7653

гр. София, 17.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 27.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2913** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на адв. П. М., като пълномощник на П. М. Н. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №ЧР-03-26/22.02.2021г. на министъра на правосъдието, с която, на основание чл.194, ал.2, т.1, предл. 2^{po}, чл.197, ал.1, т.4, чл.201, ал.1, т.2 и чл.204, т.1 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) е наложено дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност за срок от една година“ на инспектор П. М. Н. – инспектор VI^{та} степен в Пробационна служба, звено С. – град към сектор Пробация – [населено място] при Областната служба „Изпълнение на наказанията“ – С. (О.), смятано от датата на връчване на Заповедта.
Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваната Заповед, като постановена при допуснато съществено нарушение на административнопроцесуалните правила и в противоречие с материално-правните норми. Поддържа, че актът с който е поставено началото на административното производство е издаден от некомпетентен орган – началника на Областната служба „Изпълнение на наказанията“, вместо от министъра на правосъдието или от определено от последния длъжностно лице от състава на Министерството на правосъдието (МП). Твърди, че в хода на дисциплинарното производство не му е била дадена възможност да се запознае с всички събрани доказателства и му е била отказана възможността да бъде подпомаган в защитата си от друг служител или от адвокат. Смята, че дисциплинарното наказание е наложено след изтичане на

двумесечния срок по чл.195, ал.1 ЗМВР от откриване на нарушението, което спорен него е станало с получаване на Докладната записка с рег. №16768/18.11.2020г. Изтъква, че процесното наказание „забрана за повишаване в длъжност за срок от една година“ не съответства на нарушението за което му е наложено. Претендира, че цялата проверка срещу него е основана на записи от системата за видеонаблюдение без да са установени възможностите за лицево разпознаване и без да му е дадена възможност да се запознае с тези записи, с което е било нарушено правото му на защита. Чрез процесуалния си представител адв. М. моли съда да отмени Заповед №ЧР-03-26/22.02.2021г. и да осъди ответника за разноски, съгласно представения списък. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът - МИНИСТЪР НА ПРАВОСЪДИЕТО, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Д. поддържа, че Заповед №ЧР-03-26/22.02.2021г. е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните и косвено се установява с приетите писмени доказателства, че към датата на постановяване на оспорваната Заповед, жалбоподателят е заемал длъжността „инспектор VI^{та} степен“ в Пробационна служба – звено С. – град при О..

С Докладна записка (ДЗ) рег. №16768/18.11.2020г. главният директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) е бил уведомен, че при преглед на системата за видеонаблюдение в Пробационна служба – звено С. – град е било установено системно нарушаване на служебната дисциплина и неспазване на установеното работно време от страна на служителя инспектор П. Н. (л. 97, 98).

Със Заповед №Л-409/04.12.2020г. началникът на О. е наредила, на основание чл.205, ал.2 ЗМВР, да се извърши проверка за изясняване на данните, отразени в ДЗ с рег. №16768/18.11.2020г. и е определила състав на комисията, която да извърши проверката и да изготви писмена справка за резултатите (л. 107, 108). Видно от отбелязването на последната ѝ страница е Заповед №Л-409 е била връчена на Н. на 04.12.2020г.

На 04.12.2020г. на инспектор П. Н. са били разяснени процедурите по дисциплинарната проверка и последният е дал устни обяснения пред част от членовете на назначената комисия по случая за което е съставен Протокол с рег. №19794 (л. 92, 93). На същата дата жалбоподателят е представил и писмено Обяснение с рег. №19795/04.12.2020г. (л.91), а впоследствие и Обяснение с рег. №20024/08.12.2020г. и рег. №20323/14.12.2020г. (л.87, л.82).

За резултатите от извършената дисциплинарна проверка комисията е изготвила Писмена справка №93/05.01.2021г., докладвана на началника на О.. След преглед на записите от системата за видеонаблюдение и въз основа на събраните данни и снети обяснения, комисията е приела, че с действията си на изчерпателно посочените дати, инспектор П. Н. системно е нарушавал служебната дисциплина, като не е спазвал т.5, Раздел II от Заповед №Л-1318/07.08.2018г. и т.6, Раздел II от Заповед

№Л-3642/02.11.2020г. на началника на О.. Обоснован е извод, че през целия проверяван период: 14.10.2020г. – 03.11.2020г., служителят системно е допускал закъснение по отношение на работното време, напускал е работното си място за продължително време извън установените обедна и физиологични почивки и е напускал работното си място преди края на работното време. Тези деяния са квалифицирани като дисциплинарни нарушения по смисъла на чл.194, ал.2, т.1 и т.2 ЗМВР и комисията е предложила на инспектор Н. да бъде наложено дисциплинарно наказание “забрана за повишаване в длъжност за срок от две години“ на основание чл.201, ал.2 ЗМВР (л.26-35).

Жалбоподателят се е запознал лично с изготвената справка на 11.01.2021г. и съответно е представил писмено Обяснение с рег. №1800/05.02.2021г. (л. 21, 22).

Производството е приключило с постановяване на оспорваната Заповед №ЧР-03-26/22.02.2021г. В обстоятелствената част на административния акт е прието, че на изрично и изчерпателно посочените дати: 14 – 15.10.2020г., 19 - 23.10.2020г., 28 – 30.10.2020г. и 03.11.2020г., инспектор П. Н. се е явявал на работа със закъснение между 22 – 37 минути, напускал е работното си място извън законоустановените почивки в рамките на работния ден и е напускал работното си място преди края на работното време. Идентични изводи са направени и за дните 26 и 27.10.2020г., като е взето предвид, че часът на системата за видеонаблюдение не е бил синхронизиран със зимното часово време. Нарушението е квалифицирано като дисциплинарно по смисъла на чл.194, ал.2, т.1 във връзка с чл.197, ал.1, т.4 ЗМВР, за което съгласно чл.201, ал.1, т.2 ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност“ за срок от една година.

За изясняване на делото от фактическа страна по делото са приети относими писмени доказателства, които ще бъдат обсъдени при формиране на правните изводи: ДЗ рег. №457/12.01.2021г.; Протокол рег. №455/12.01.2021г.; Покана за запознаване с писмена справка и даване на допълнителни обяснения или възражения рег. №260/08.01.2021г.; Заповед №3642/02.11.2020г. на началника на О. за определяне на реда за разпределяне и отчитане на работното време на служителите в О. и компенсиране на работата извън установеното работно време; Заповед №ЧР-05-320/06.10.2020г. на министъра на правосъдието за определяне на реда за разпределяне и отчитане на работното време ГДИН и в териториалните ѝ служби и компенсиране на работата на държавните служители извън редовното работно време; Заповед №Л-1318/07.08.2018г. на началника на О. за определяне на реда за разпределяне и отчитане на работното време на служителите в О. и компенсиране на работата извън установеното работно време; Кадрова справка за инспектор П. М. Н. с рег. №20243/11.12.2020г.; График за работа на служителите от Сектор Пробация [населено място] и Пробационна служба звено С. – град на О. по работни места от 29.10.2020г. – 06.11.2020г.; ДЗ рег. №20311/14.12.2020г.; Заповед №1-01/21.01.2015г.; Протокол от 29.10.2020г. по н.о.х. дело №С-12/2016г. на Софийски градски съд (СГС); ДЗ рег. №19796/04.12.2020г.; График за дежурства за м. октомври 2020г. на пробационни инспектори за изпълнение на пробационна мярка по чл.42А, ал.2, т.1 НК; График за дежурства за м. ноември 2020г. на пробационни инспектори за изпълнение на пробационна мярка по чл.42А, ал.2, т.1 НК; Писмо до министъра на правосъдието с рег. №1740/18.02.2021г.; Покана за даване на писмени обяснения с рег. №92-15-31/22.01.2021г.; Писмо до министъра на правосъдието с рег. №592/19.01.2021г.; ДЗ рег. №20389/15.12.2020г.; Длъжностна характеристика за длъжността

„Инспектор VII – I.“ в Пробационна служба към Сектор „Пробация“ при О.; Справка с рег. №5626/16.04.2021г.; Писмо с рег. №5248/03.06.2021г.; Договор от 25.04.2019г.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на процесната Заповед, чиито законни интереси са непосредствено засегнати от административния акт.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на административния акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед №ЧР-03-26/22.02.2021г. е издадена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.10, ал.2, т.5 от Закона за изпълнението на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

При издаване на оспорвания акт не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, установени в чл.205 – чл.209 ЗМВР, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административно-производствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че актът с който е поставено началото на дисциплинарното производство е недействителен, тъй като е издаден от некомпетентен орган. В ЗИНЗС - чл.19, ал.2, е регламентирано, че доколкото в този закон не е предвидено друго, за държавни служители, които пряко осъществяват дейности по изпълнение на наказанията или на мярката за неотклонение задържане под стража, се прилагат разпоредбите относно държавната служба в ЗМВР. Не е спорно по делото, че длъжността която Н. заема – инспектор в Пробационна служба към Сектор „Пробация“ на О., е такава по изпълнение на наказанията по смисъла на чл.37, ал.1, т.2 от Наказателния кодекс (НК). Този извод съдът обосновава и с приетата по делото длъжностна характеристика, утвърдена от главния директор на ГДИН на 09.03.2019г., която видно от отбелязването на последната ѝ страница е връчена на жалбоподателя на 18.03.2019г. Според т.III от Длъжностната характеристика основна цел на длъжността е осъществяването на дейности по привеждане на присъдите в изпълнение, извършване на индивидуално корекционна работа с осъдените на пробация и контрол върху планирането на електронното наблюдение върху правонарушителите. Следователно по отношение на държавния служител са приложими нормите на ЗМВР.

Съгласно ал.2 на чл.205 ЗМВР за изясняване на постъпили данни и/или за установяване на извършителя на дисциплинарното нарушение дисциплинарно наказващият орган може да разпорежи извършване на проверка, като определя срок за нейното приключване. Според чл.16а, ал.2, т.5 ЗИНЗС началникът на О. е дисциплинарно наказващ орган по отношение на служителите от областната служба за дисциплинарните наказания по чл.197, ал.1, т.1 – т.3: мъмрене, писмено предупреждение и порицание. При това началникът на О. е компетентен да образува дисциплинарно производство като разпорежи проверка по подаден сигнал за извършено дисциплинарно нарушение. В случая проверката е образувана именно с

акт на началника на О. и след като последният е преценил събраните материали, извършил е оценка на тежестта на нарушението, е приел, че не е компетентен да наложи съответното наказание, е изпратил преписката на министъра на правосъдието.

Неоснователно е и възражението на жалбоподателя, че не му е била дадена възможност да бъде подпомаган в дисциплинарното производство от друг служител или от адвокат с което е било нарушено правото му на защита. Противно на изложените в жалбата твърдения, не се установява със събраните доказателства, Н. да е заявил изрично желание да бъде подпомаган от друг служител в ГДИН или от адвокат. В Протокола от 04.12.2020г. (рег. №19794), който не е оспорен по делото, изрично е записано, че служителят П. Н. е присъствал лично на заседанието на комисията, определена да извърши проверката, където са му били разяснени процедурите по дисциплинарното производство и правата, регламентирани в чл.207, ал.8 ЗМВР, сред които е и това да бъде подпомаган в защитата си.

Съдът приема обаче, че процесната Заповед е издадена в противоречие с действащите материалноправни норми.

Съгласно приложимата разпоредба на чл.194 ЗМВР държавните служители, които са нарушили служебната дисциплина, се наказват с предвидените в този закон дисциплинарни наказания, като дисциплинарната отговорност е лична (ал.1 и ал.4). Основанията за налагане на дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност за срок до три години“ са регламентирани в чл.201, ал.1 ЗМВР, като според т.2 такова основание е извършването на системни нарушения на служебната дисциплина. Определение за „системни нарушения“ е дадено в §1, т.22 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗМВР, съгласно която норма това са три или повече нарушения извършени в продължение на една година.

Действително неспазването на установеното за служителите работно време – закъснение, преждевременно напускане на работното място, представлява нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194 ЗМВР, при установяване на което следва да бъде наложено дисциплинарно наказание. За този вид нарушения, обаче: системно неспазване на реда в службата; закъснение; преждевременно напускане на работа или неуплътняване на работното време, законът – чл.199, ал.1, т.6 изрично е установил вида на дисциплинарното наказание – „писмено предупреждение“. Според ал.2 на чл.199 наказанието се налага за срок от три до шест месеца, а държавният служител се предупреждава, че при извършване на друго дисциплинарно нарушение в срока на наложеното наказание ще му бъде наложено по-тежко дисциплинарно наказание.

Доколкото съдът приема за безспорно установено обстоятелството, че наложеното дисциплинарно наказание не съответства на вида и характера на нарушението, не намира за необходимо да обсъжда въпроса доказано ли е по безспорен начин извършването на системни нарушения на служебната дисциплина от страна на жалбоподателя П. Н. и стойността на доказателствените средства с които са били установени нарушенията.

По изложените доводи съдът приема, че Заповед №ЧР-03-26/22.02.2021г. е незаконосъобразен административен акт и като такъв следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски. Съдът намира обаче, че по делото е останал недоказан размерът на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, поради което и разноските

в тази част не следва да бъдат възлагани на ответника. Според задължителните указания в Тълкувателно решение №6/06.11.2013г. по тълк. дело №6/2012г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд (ОСГТК), съдебните разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат тогава, когато страната го е заплатила и е доказала реалното му заплащане на процесуалния си представител, в зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане – в брой или по банков път. Заплащането се доказва или чрез вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представяне на доказателства за извършен банков превод. По смисъла на Закона за счетоводството (ЗСч) договорът за правна помощ и съдействие е първичен счетоводен документ, съдържащ изискваните от закона реквизити. Съобразно чл.6, ал.1 ЗСч първичният счетоводен документ, адресиран до външен получател, съдържа най-малко следната информация: 1. наименование и номер на документа, съдържащ само арабски цифри; 2. дата на издаване; 3. наименование или име, адрес и единен идентификационен код от Търговския регистър или единен идентификационен код по Булстат или единен граждански номер или личен номер на чужденец на издателя и получателя; 4. предмет, натурално и стойностно изражение на стопанската операция. Според разпоредбата на ал.5 на чл.6 ЗСч документална обосновааност е налице, когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по чл.6, ал.1 и ал.3 ЗСч, но за нея има документи, които я удостоверяват. Когато плащането не е с платежно нареждане, банково бордеро, по платежна сметка или не е отразено в утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на прономерован кочан, съдържащ наименование и номер на документа само на арабски цифри, а е вписано на лист, който няма индигирани копия (какъвто е настоящият случай) и не съдържа реквизитите на първичен счетоводен документ, съгласно чл.6, ал.1 ЗСч за плащане в брой, последният документ представлява разписка за договореното между адвокат и клиент възнаграждение по сключения между тях договор за правна помощ и съдействие и *има своето значение само за тях* като страни по този договор. Същият не може да обвърже съда, съответно другите страни в процеса, на които евентуално ще бъдат възложени разноските, в преценката им за законосъобразно и действително осъществено плащане. В случая по делото е представен Договор за правна защита и съдействие (без дата) който не е от утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на прономерован кочан и не може да установи по отношение на ответника реалното плащане на разноските за адвокатско възнаграждение до приключване на устните състезания по делото.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №ЧР-03-26/22.02.2021г. на министъра на правосъдието.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова